

Scurt studiu despre venirea Domnului Isus

Cuprinsul

Scurt studiu despre venirea Domnului Isus.....	1
Scurt studiu despre venirea Domnului Isus (1)	3
Israel	3
Introducere	3
1. Privire de ansamblu profetică	4
1.1 Israel	4
Scurt studiu despre venirea Domnului Isus (2)	7
Națiunile și Biserica.....	7
1 Prezentare profetică generală (continuare)	7
1.2 Națiunile	7
1.3 Biserica.....	8
Scurt studiu despre venirea Domnului Isus (3)	10
Răpirea și venirea Lui în glorie.....	10
2. Cele două etape ale venirii Domnului.....	10
2.1 Răpirea credincioșilor	10
2.2 Venirea în glorie.....	11
Scurt studiu despre venirea Domnului Isus (4)	13
În așteptarea revenirii Domnului.....	13
Scurt studiu despre venirea Domnului Isus (5)	17
Învierea și judecata	17
Învierea.....	17
Existența eternă a sufletului	17
Învierea trupului	17
Trei judecăți.....	18
Scaunul de judecată al lui Hristos	18
Judecata celor vii (Matei 25.31-46).....	18
Marele tron alb (Apocalipsa 20.11-15)	19
Trei caractere morale ale judecății.....	19

Distinctiv	19
Distribuirea.....	20
Răsplătirea	20
Nunta Mielului.....	20

Scurt studiu despre venirea Domnului Isus (1)

Israel

Verset călăuzitor: Iacov 5.8

Iacov 5.8: Venirea Domnului s-a apropiat.

Introducere

Găsim subiectul venirii Domnului Isus pe pământ în multe locuri din Cuvântul lui Dumnezeu, în Vechiul și în Noul Testament. Deoarece nu le putem trata pe toate, trebuie să facem o selecție.

De fapt, venirea Domnului nu este un eveniment izolat, o dată în sine, ci o întreagă perioadă de timp. Atunci când profeții Vechiului Testament, precum Isaia (de exemplu, Isaia 9.1-7; 61.1-3), vorbesc despre Cel care va veni, ei prezintă, în cadrul unei singure imagini, venirea Sa ca Om pe pământ, unde a trăit timp de aproximativ treizeci de ani, și venirea Sa viitoare, care va duce la instaurarea Împărăției de o mie de ani. Când evangheliștii, la rândul lor, relatează cuvintele lui Isus, ei vorbesc adesea despre revenirea Sa într-un mod care unește cele două faze ale viitoare Sale venituri într-una singură. Acest fapt este în concordanță cu Ioan 16.12, unde Isus le spune în mod explicit ucenicilor Săi că mai are multe lucruri să le spună, dar că ei nu le pot suporta în acest moment. Abia în epistole, în special Pavel, învățat de Duhul Sfânt și însărcinat să „întrească Cuvântul lui Dumnezeu” (Coloseni 1.25), distinge clar dubla revenire a Domnului Isus: venirea Sa pentru a-i răpi pe credincioși, care este numită „răpirea”, și venirea Sa în glorie pentru a instaura Împărăția Sa.

Nu există nicio contradicție între profețiile Vechiului Testament, Evangheliei, Epistole și Apocalipsa, ci o dezvoltare *progresivă* a adevărului. Când privim mai multe lanțuri muntoase de la mare distanță, credem că avem unul singur în fața noastră, pentru că nu ne dăm seama că văile le despart: așa este viziunea, pe care ne-o oferă profeții. Când ne apropiem de primul lanț muntos, ne dăm seama că acesta este separat de următoarele printr-o vale adâncă: Aceasta este revelația pe care evangheliștii au reușit să ne-o ofere. Când ne apropiem și mai mult, ne dăm seama că următoarele lanțuri muntoase sunt din nou separate între ele de alte văi. Întotdeauna rămâne aceeași panoramă în integralitatea sa, dar cu cât ne apropiem mai mult, cu atât distingem mai bine perspectivele succesive care se suprapuneau atunci când erau privite de la distanță.

În Vechiul Testament, venirea Domnului este dimineata care vine, dimineata fără nori, o mare lumină (Isaia 21.12; 2 Samuel 23.4). În Noul Testament, avem Luceafărul de dimineată, speranța Bisericii, diferit de răsăritul soarelui, o imagine a lui Mesia care instaurează Împărăția Sa. În Evanghelii este Stăpânul, Fiul Omului, Cel care Se întoarce. În Faptele apostolilor este „acest Isus” (Faptele apostolilor 2.32), iar în Epistole este „Însuși Domnul” (1 Tesaloniceni 4.16). În acest fel, marea temă a venirii Domnului este împărțită în două perioade clar distincte:

- prima Sa venire pe pământ, unde S-a născut, a trăit și Și-a dat viața
- revenirea Sa din cer în două faze succesive: răpirea, când El va veni să-i ia la Sine pe cei credincioși; apoi venirea Sa în glorie ca Judecător și Împărat, pentru a stabili Împărăția de o mie de ani.

Aceste două faze sunt separate de o perioadă de timp în care se vor abate judecăți teribile atât asupra poporului iudeu, cât și asupra națiunilor.

Ca în cazul tuturor chestiunilor importante din Scriptură, diferitele învățături referitoare la venirea Domnului pot fi studiate din trei puncte de vedere:

- Istoric: se referă în special la prima Sa venire pe pământ.
- Moral: acesta se referă la efectul practic pe care adevărul revenirii Sale iminente ar trebui să-l aibă asupra inimilor noastre.
- Profetic: acest aspect este dat de totalitatea pasajelor care anunță în avans diferitele evenimente ale celei de-a doua veniri a Sa.

Dumnezeu nu dorește ca noi să separăm aspectul profetic de aspectul moral: cele două trebuie să rămână strâns legate, așa cum vedem, de exemplu, în Luca 21.27-36. Pe de altă parte, învățăturile morale referitoare la venirea Domnului din parabole, epistole și din alte locuri se aplică în egală măsură răpirii și venirii Sale în glorie.

Dintre profeții, remarcăm următoarele ca fiind cele mai esențiale cu privire la venirea Domnului:

- cele ale lui Daniel, care vede lucrurile de pe pământ
- cele ale Evangheliilor, care văd viitorul în principal din „partea iudeilor”
- cele ale Apocalipsei, unde Ioan are vederea din cer după ce a auzit: „Sue-te aici” (Apocalipsa 4.1).

1. Privire de ansamblu profetică

Diferitele epoci, despre care vorbește Scriptura, se referă la Israel, la națiuni sau la Biserică (Adunare) (1 Corinteni 10.32). Procesele istorice respective converg în revenirea Domnului:

- punctul culminant al istoriei lui Israel: venirea lui Mesia în glorie și instaurarea Împărăției de o mie de ani
- binecuvântarea fostelor națiuni: domnia dreptății și a păcii, inaugurată de venirea lui Hristos în glorie
- speranța Bisericii lui Hristos și sfârșitul istoriei ei pe pământ: răpirea și întâlnirea cu Mirele

1.1 Israel

Citim: Geneza 12.1-3; Daniel 9.23-27; Zaharia 12.10-14; Zaharia 14.3-5.

Binecuvântarea Edenului a luat sfârșit la căderea omului în păcat din cauza comportamentului necorespunzător al omului. Descendenții lui Adam s-au stricat pe pământ și au fost nimiciți prin potop. De asemenea, „generațiile” fiilor lui Noe s-au consacrat idolatriei. În acest moment, Dumnezeu intervine, nu cu gândul la oameni în general, ci pentru a ridica o familie, un popor, din rândul lor. El îl cheamă pe Avraam: acesta devine purtătorul promisiunilor și Dumnezeu face un legământ cu el.

Din Isaac și apoi din Iacov (Israel), se formează pe pământ un popor al lui Dumnezeu, un popor separat de toate celelalte popoare (Numeri 23.9; Deuteronomul 7.6); încă separat de celelalte popoare, el există până astăzi, în ciuda istoriei sale dureroase și tragice. Dumnezeu a dat acestui popor:

- un pământ: Palestina, un motiv de dispută de-a lungul secolelor
- o revelație: Biblia, în special Vechiul Testament
- un Salvator: Mesia

Deși iudeii s-au opus cu gelozie, Sfintele Scripturi nu erau doar pentru ei, ci pentru toți oamenii, iar Mesia nu era Mesia doar pentru iudei, ci era Mântuitorul lumii.

După exodul din Egipt și cucerirea Canaanului, poporul Israel a rămas în țara sa timp de mai multe secole și sub împărăție s-a îndepărtat din ce în ce mai mult de Dumnezeu. Această infidelitate duce în cele din urmă la exiluri succesive în captivitate, așa cum se consemnează în ultimele capitole ale celei de-a doua cărți a Împăraților și a Cronicilor; majoritatea israeliților sunt duși în alte ținuturi. Momentul decisiv este atunci când ustensilele Casei lui Dumnezeu sunt luate de Nebucadnețar, în al treilea an al domniei lui Ioiachim (Daniel 1.1,2). Începând de atunci, se derulează numărătoarea inversă a celor 70 de ani de captivitate anunțați de profeți (Ieremia 29.10; Daniel 9.2), la sfârșitul căreia, în urma unui edict al lui Cyrus, are loc o primă întoarcere cu Zorobabel (Ezra 1).

Conform anunțului său, împăratul Persiei avea ca obiectiv construirea altarului și a Templului din Ierusalim. Abia Neemia, conform profeției încredințate lui Daniel (Daniel 9.25), primește însărcinarea de a reconstrui cetatea și zidurile sale (Neemia 2.8). Aceasta marchează începutul celor 70 de săptămâni, despre care îngerul Gabriel l-a informat pe Daniel într-o viziune.

Cele 70 de săptămâni: acestea sunt „săptămâni-an”, adică un total de 490 de ani, care se încheie cu „ungerea Sfintei Sfintelor”, adică cu Împărăția promisă a lui Mesia. În timpul primelor 7 săptămâni-an (49 de ani), „drumurile și șanțurile sunt refăcute” (Neemia), apoi trec 62 de săptămâni-an, adică 434 de ani, „până la Mesia, Unsul” (Daniel 9.26a). La sfârșitul celor 69 de săptămâni, suntem la sfârșitul vieții Domnului Isus pe pământ. Daniel 9.26a explică: „După cele 62 de săptămâni, Mesia va fi nimicit și nu va avea nimic”. Așadar, la sfârșitul celei de-a 69-a săptămână-an, Mesia va fi nimicit. Apoi Ierusalimul va fi distrus aproximativ 40 de ani mai târziu: „... și până la sfârșit va fi război: pustiirile hotărâte” (Daniel 9.26c). Aceste cuvinte acoperă întreaga perioadă de împrăștiere a iudeilor după distrugerea Ierusalimului, o perioadă care corespunde aproximativ istoriei Bisericii de pe pământ.

Daniel spune că „pustiirea” durează „până la sfârșit”. Luca 21.24 precizează: „până se vor împlini timpurile națiunilor”; Matei 23.39 adaugă: „până când veți zice: «Binecuvântat fie Cel care vine în Numele Domnului»”, iar Romani 11.25: „până va intra plinătatea națiunilor”. În acest timp, în ciuda împrăștierii lor, iudeii continuă să existe ca popor, separat de ceilalți. În 1933, numărul celor recunoscuți ca atare ar fi fost de șaisprezece milioane, dar de atunci au pierit aproximativ cinci-șase milioane ca urmare a persecuțiilor suferite. Înființarea statului Israel în 1948 este un eveniment care a atras o mare atenție, deoarece a fost prima dată de la împrăștierea sa când acest popor și-a recăpătat un guvern propriu, deși până acum este vorba doar de o mișcare pur politică și nu pocăința anunțată de profeți. De altfel, este remarcabil faptul că numărul iudeilor care s-au întors deja în Palestina și al celor care se adaugă în fiecare lună este mult mai mare decât numărul celor care s-au întors în timpul lui Zorobabel, Ezra și Neemia.

Când istoria Bisericii lui Hristos pe pământ se va încheia odată cu răpirea, Dumnezeu va intra din nou în relație cu Israel și va începe cea de-a 70-a săptămână-an, a cărei împlinire încă nu a avut loc. La începutul ei, „conducătorul care va veni ... va face un legământ ferm cu cei mulți pentru o săptămână” (Daniel 9:27). Este vorba deci de un pact între masele de iudei (necredincioși) și căpetenia Imperiului Roman restaurat. „La jumătatea săptămânii”, va avea loc o intervenție cu scopul final de a „opri jertfa și darul de mâncare” și de a „așeza urâciunea pustiirii în locul sfânt” (Matei 24.15). Toți vor fi făcuți să se închine fiarei și chipului său (2 Tesaloniceni

2.4; Apocalipsa 13.8,15). Acesta este începutul perioadei de 3 ani și jumătate, care se caracterizează prin marele necaz pentru Israel, „necazul lui Iacov” (Ieremia 30.7) și prin mari judecăți care se abat asupra întregului pământ, după cum ne spune cartea Apocalipsa.

Un adevărat exercițiu al inimii, care a început deja, va avea loc printre unii dintre iudeii care s-au întors în țara lor, „rămășița”; ei vor fi conduși la o pocăință profundă cu privire la respingerea și răstignirea lui Mesia (Zaharia 12.10-14). Apoi, cele zece seminții împrăștiat anterior se vor întoarce, de asemenea, în Palestina, trecând prin diverse judecăți pe drum și la sosire (Ezechiel 20). Această perioadă de 3 ani și jumătate (42 de luni), în timpul căreia fiara și profetul fals triumfă (Apocalipsa 13), se încheie cu apariția Domnului Isus în glorie, care îi nimicește (2 Tesaloniceni 2). El obține victoria asupra tuturor adversarilor săi (Apocalipsa 19) și instaurează Împărăția Sa (Zaharia 14.3-5).

Titlu original: „Courte étude sur la venue du Seigneur (1)”, (1949)

Sursa: www.bible-notes.org

Scurt studiu despre venirea Domnului Isus (2)

Națiunile și Biserica

1 Prezentare profetică generală (continuare)

1.2 Națiunile

După ce oamenii au fost împrăștiați la Turnul Babel, ei trec în planul secund al evenimentelor ca întreg. Acest fapt este determinat mai mult prin chemarea lui Avraam și de formarea poporului lui Dumnezeu, Israel.

Dar când Israel este dus în captivitate, după ce L-a părăsit pe DOMNUL, Dumnezeu plasează din nou națiunile în prim-plan în ceea ce privește guvernarea pământului. „Timpul națiunilor” începe cu captivitatea lui Israel (Daniel 1.1,2; 606 î.Hr.) și se întinde până la eliberarea completă a Ierusalimului prin venirea Domnului în glorie.

Visul lui Nebucadnețar (Daniel 2) este interpretat de Daniel, iar viziunile sale de el însuși (Daniel 7; 8). Acestea arată că domnia va fi dată succesiv la patru „împărății”:

- Babilonul: capul de aur (Daniel 2.32,38), leul (Daniel 7.4)
- Mezii și perși: pieptul statuii (Daniel 2.32,39), ursul (Daniel 7.5), care va fi cucerit de
- Grecia lui Alexandru cel Mare: pânțele, pânțele de aramă (Daniel 2.32,39), leopardul (Daniel 7.6), care la rândul ei cade sub loviturile Romei
- Roma: coapsele și picioarele statuii (Daniel 2.33,40,43), fiara, teribilă și înfricoșătoare (Daniel 7.7,8,19-25)

Atât în visul statuii, cât și în viziunea fiarelor și în viziunile următoare, aceste împărății pământești sunt în cele din urmă desființate; în viziunea lui Nebucadnețar de „piatra” care „s-a desprins, fără mâini”, (Daniel 2.34,35,45), „împărăția” Fiului Omului, care „nu va fi nimicită niciodată” (Daniel 7.14).

În viziunea sa despre cea de-a patra fiară, Daniel explică faptul că un „corn mic” s-a ridicat în centrul celor zece coarne (Daniel 7.8,20,21,24,25). Acesta este înzestrat cu mare putere, vorbește lucruri mari împotriva Celui Preaînalt și îi persecută pe sfinți. El reprezintă aceeași persoană pe care o găsim în Apocalipsa 13.1-9 și din nou în Apocalipsa 17.

Fără a intra în detalii, vedem: Daniel, privind lucrurile dintr-o perspectivă îndepărtată, îl vede pe viitorul conducător al Imperiului Roman ca apărând fără un interval de timp. El ignoră complet timpul Bisericii, care este o realitate pentru Ioan în Apocalipsa. Acesta este motivul pentru care Ioan ne vorbește despre dispariția temporară a Imperiului Roman: fiara „era și nu este și urmează să se ridice din Adânc” (Apocalipsa 17.8). Această dispariție a Imperiului Roman corespunde mai mult sau mai puțin perioadei dintre săptămâna a 69-a și a 70-a din Daniel 9 și timpul Bisericii (deși Imperiul Roman de Vest a continuat să existe pe pământ în primele secole ale istoriei Bisericii - dar principiul rămâne).

Persoana reprezentată de „cornul mic” din Daniel 7, care se regăsește în fiara din Apocalipsa 13.1, este și această căpetenie din Daniel 9, care va încheia un legământ cu „cei mulți” timp de o săptămână și de la care va porni o opresiune universală (Apocalipsa 13.7). Aceasta din urmă se intensifică în a doua jumătate a acestei săptămâni, adică în cei 3½ ani sau 42 de luni sau 1260 de zile ale marelui necaz.

Daniel a văzut sfârșitul celor patru împărății ale națiunilor, care este adus de piatra care „s-a desprins, fără mâini”. Acest fapt trebuie pus în legătură cu instaurarea Împărăției Fiului Omului. Noul Testament ne oferă mai multe detalii despre aceasta, deoarece Cel care va învinge fiara, profetul fals și însoțitorii lor este Mielul (Apocalipsa 17.14). Domnul Isus îl va mistui pe cel fără de lege prin suflarea gurii Sale și-l va desființa prin arătarea venirii Sale (2 Tesaloniceni 2.8).

Rebeliunea națiunilor împotriva lui Dumnezeu va atinge punctul culminant la sfârșitul timpurilor. Atunci istoria lor se va încheia cu apariția glorioasă a Domnului Isus și cu instaurarea Împărăției Sale de pace și dreptate, ca o binecuvântare pentru întregul pământ: „Va veni dorința tuturor națiunilor” (Hagai 2.7).

1.3 Biserica

Ca răspuns la afirmația lui Petru: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu”, Domnul Isus declară aici pe pământ: „Eu voi zidi Biserica Mea” (Matei 16.18). Așadar, în acest moment, acest fapt era încă un lucru viitor.

În 1 Corinteni 12.13 vedem că, prin botezul cu Duhul Sfânt, toți credincioșii au fost constituiți într-un singur trup. Acest botez al Duhului Sfânt a avut loc în ziua Cincizecimii (Faptele apostolilor 2) și, de atunci, cei care cred în Domnul Isus au fost pecetluiți cu Duhul Sfânt (Efeseni 1.13) și au devenit părtași la acest botez care a format Adunarea (Biserica) - ei sunt astfel mădulare ale trupului lui Hristos. Nu mai este vorba de iudei, pe de o parte, și de națiuni, pe de altă parte, ci de „un singur om nou” (Efeseni 2.15). Ea este formată atât din iudeii care au fost conduși la credința creștină, cât și din cei răscumpărați dintre națiuni (Faptele apostolilor 15.14).

Biserica sau Adunarea a început în ziua Cincizecimii. Ea este formată din iudei și popoare păgâne, toți uniți „într-un singur trup” pentru Dumnezeu „prin cruce”. Adunarea devine astfel „o locuință a lui Dumnezeu în Duh” (Efeseni 2.15-22). Prin urmare, numai credincioșii născuți din nou, care posedă Duhul Sfânt, fac parte din Adunarea lui Dumnezeu. De asemenea, toți credincioșii, fără excepție, care au devenit copii ai lui Dumnezeu prin credință și au primit Duhul Sfânt, aparțin acestei Adunări (Faptele apostolilor 15.8,9). Dacă, urmare a comportamentului sau a greșelilor profunde ale unei persoane, trebuie luate măsuri disciplinare cu unul sau altul și acest fapt constituie pentru o vreme un obstacol în calea mărturisirii comune a unității trupului lui Hristos la Masa Domnului - sau dacă alții se țin departe de aceasta - rămâne totuși valabil faptul că ei rămân mădulare ale trupului Său și aparțin Adunării lui Dumnezeu pentru totdeauna. O astfel de apartenență nu depinde, de fapt, de modul de viață, ci de lucrarea lui Hristos și de credința în El. Cu toate acestea, câtă pierdere și suferință și mai ales dezonorare a Numelui Domnului dacă mărturia practică nu corespunde poziției pe care El a dobândit-o pentru noi!

„Taina” bisericii nu a fost revelată în Vechiul Testament (Efeseni 3.3-6). La acea vreme, Dumnezeu era preocupat doar de un popor anume, separat de ceilalți: Israel. Acum, Dumnezeu scoate suflete din lume, ici și colo, din toate mediile, pe care le unește prin Duhul Său între ele și cu Domnul Isus glorificat. Biserica este așadar plasată în afara lumii prin propria sa natură, separată de ea. Țelul ei nu este pe pământ, ci în cer. Acolo trebuie să ne avem comoara (Matei 6.20); acolo trebuie să fie scrise numele noastre (Luca 10.20); gândurile și afecțiunile noastre trebuie să se îndrepte în sus, unde este Hristos; acolo este cetățenia noastră (Filipeni 3.20). Să fim cu Domnul Isus, să privim gloria Sa (Ioan 17.24), să fim ca El (1 Ioan 3.2), aceasta este speranța noastră.

Credincioșii din Tesalonic „s-au întors de la idoli la Dumnezeu” pentru a-L sluji pe pământ și pentru a-L aștepta pe Fiul Său Isus din cer (1 Tesaloniceni 1.9,10). Prin urmare, un creștin nu este o persoană căreia îi este interzis să facă un lucru sau altul, să meargă într-un loc sau altul, să

ia parte la o manifestație sau alta. Mai degrabă, el este o persoană a cărei lume s-a schimbat, ale cărei sentimente și dorințe merg într-o direcție diferită de cele ale semenilor săi necredincioși.

Istoria Bisericii de pe pământ se va încheia pentru cei răscumpărați odată cu venirea Domnului, când El îi va răpi pe ai Săi la Sine (1 Tesaloniceni 4.15-18). Biserica, care într-adevăr se numește creștină, dar din care adevărații credincioși vor fi scoși la răpire, va continua să existe pentru încă câțiva ani, așa cum se poate vedea în Apocalipsa 17, sub forma marii prostituate. În cele din urmă, ea va fi nimicită de fiara însăși (Apocalipsa 17.16,17).

La începutul Apocalipsei (Apocalipsa 2 și 3), scrisorile deschise adresate celor șapte adunări oferă o schiță a istoriei Bisericii în această lume. Ultimele patru arată că starea de lucruri descrisă în ele va continua până la venirea Domnului. O promisiune specială este făcută Filadelfiei (Apocalipsa 3.10): „Te voi păzi de ceasul încercării, care va veni peste tot pământul locuit”. Textul spune într-adevăr: te voi păzi *de* ceasul încercării - și nu: *în timpul* ceasului încercării. În afară de aceasta, vedem că a treia parte a Apocalipsei („ce va fi după acestea”, adică judecățile) începe în Apocalipsa 4, după ce istoria „ceea ce este” (Biserica pe pământ) s-a încheiat.

Biserica, conform promisiunii din 1 Tesaloniceni 1.10, așteaptă pe Mire, nu ziua mâniai. Vom vedea că Domnul va fi însoțit de toți sfinții la venirea Sa în glorie; rezultă că ei au fost răpiți la El înainte de această venire.

În perioada de timp corespunzătoare ultimei săptămâni din Daniel, va fi vestită Evanghelia Împărăției; aceasta nu va mai fi Evanghelia harului, așa cum o cunoaștem astăzi.

Prin urmare, Biserica nu va mai putea fi pe pământ atunci când va fi vestită Evanghelia Împărăției, deoarece rezultatul credinței în Evanghelia harului actuală este tocmai acela de a face dintr-un credincios un mădular al trupului lui Hristos, nu de a-i da o parte în Împărăția pământească!

Dar dacă, pe baza acestor pasaje și a altora, am vrea să credem că răpirea Bisericii va avea loc înainte de necazul cel mare, chiar înainte de perioada de judecată corespunzătoare ultimei săptămâni din Daniel, atunci aceasta nu înseamnă că creștinii nu sunt chemați să sufere pe pământ până la venirea Domnului! Mulți creștini au suferit de-a lungul timpului, fie în persecuții îndreptate în mod specific împotriva lor, fie chiar ca parte a celor care au suferit deja destule judecăți teribile care s-au revărsat asupra atâtor țări. 1 Petru 4.17 afirmă acest lucru: „Este timpul ca judecata să înceapă de la casa lui Dumnezeu; iar dacă începe întâi de la noi, care va fi sfârșitul acelor care nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu?” Deci judecățile care sunt exercitate în timp ce Biserica se află pe pământ au loc într-un moment în care harul este încă pe deplin vestit, în timp ce judecățile din perioada ultimei jumătăți a săptămânilor lui Daniel au un caracter sever, deși tocmai în acest moment o mulțime de suflete sunt salvate pentru Împărăție (Apocalipsa 7.9,14).

Această privire de ansamblu a istoriei lui Israel, a națiunilor și a Bisericii pe pământ, fiecare încheindu-se cu venirea Domnului, ne învață puțin să vedem lucrurile de sus, așa cum le vede Dumnezeu. Trebuie să ieșim din sfera noastră mică și limitată și din egocentrismul nostru pentru a vedea lucrurile din Scriptură din perspectiva lui Dumnezeu. Atunci înțelegem mai bine micimea noastră și măreția infinită a Persoanei lui Hristos.

Scurt studiu despre venirea Domnului Isus (3)

Răpirea și venirea Lui în glorie

Versete călăuzitoare: Ioan 14.1; 1 Tesaloniceni 4; 2 Tesaloniceni 1; 2; Matei 24; Zaharia 14.5

2. Cele două etape ale venirii Domnului

Două serii de promisiuni nu au fost încă împlinite:

2.1 Răpirea credincioșilor

În Noul Testament, Domnul Isus a anunțat că Se va întoarce pentru ai Săi, pentru a-i lua la Sine (Ioan 14.3). Această promisiune trebuie distinsă de cea care se referă la trimiterea Mângâietorului, a Apărătorului (Ioan 14.16), Duhul Sfânt, care a venit pe pământ la Cincizecime. Domnul Însuși nu a revenit încă în Persoană. Această promisiune a revenirii Sale pentru răpirea răscumpăraților Săi încă nu s-a împlinit. Citește: Ioan 14.2,3; 1 Tesaloniceni 4.13-18; 1 Corinteni 15.51,52.

Domnul a spus: „[Eu] vin din nou” (Ioan 14.3). Pavel le scrie credincioșilor din Tesalonic: „Domnul Însuși ... va coborî din cer” (1 Tesaloniceni 4.16). Așadar, Domnul nu încredințează îngerilor grija de a-Și aduce mireasa acasă.

Pe cine va duce El acasă?

- „Cei morți în Hristos” (1 Tesaloniceni 4.16)
Aceste cuvinte par să îi includă pe sfinții Vechiului Testament și pe cei ai Bisericii. Aceasta este în concordanță cu Romani 3.24-26, unde găsim principiul conform căruia „răscumpărarea care este în Isus Hristos” îi avantajează atât pe credincioșii din timpul dinaintea crucii, cât și pe cei din „timpul de acum”.
- „Noi cei vii” (1 Tesaloniceni 4.17)
Această expresie include două lucruri: „noi” arată că doar credincioșii care posedă viața, care sunt „fii ai luminii și fii ai zilei” (1 Tesaloniceni 5.5), vor fi răpiți la Domnul. Pe de altă parte, atunci când Pavel se adresează credincioșilor din Tesalonic, spune: „Noi cei vii”, această expresie înseamnă totodată, că el se aștepta ca Domnul să Se întoarcă în timpul vieții sale. De fapt, Scriptura ne învață întotdeauna să-L așteptăm astăzi și nu peste un an, zece ani sau o mie de ani. Faptul că Domnul Isus nu a revenit în timpul vieții apostolului Pavel nu diminuează în niciun fel promisiunea revenirii Sale, ci ne învață că și noi trebuie să-L așteptăm și să-L așteptăm astăzi.
- „Toți” (1 Corinteni 15.51)
Nu doar credincioșii care sunt fideli în umblarea lor, ci toți cei răscumpărați de Domnul vor fi răpiți la revenirea Sa, deoarece ei și-au pus încrederea în lucrarea Sa împlinită pe cruce. Ei nu vor fi răpiți datorită faptelor lor, ci datorită lucrării Sale. Unii vor fi salvați „ca prin foc” (1 Corinteni 3.15); ei își vor pierde răsplata și cununa din cauza comportamentului lor lipsit de fidelitate. Dar niciunul dintre cei care sunt cu adevărat născuți din nou, care sunt copii ai lui Dumnezeu prin credință, nu va fi lăsat în urmă.

Pentru a fi răpit, pe de altă parte, nu este suficient să spui „Doamne, Doamne”, așa cum se relatează în Evanghelia după Matei (Matei 7.21), chiar dacă ai mâncat și ai băut în prezența Lui

Răpirea și venirea Lui în glorie

și I-ai ascultat învățăturile. A-L onora cu buzele atunci când inima este departe de El nu dă viață, ci doar face ca responsabilitatea să fie cu atât mai mare. Se va cere mult de la cel căruia i s-a dat mult; să fi avut privilegiul de a auzi Evanghelia de zeci, chiar sute de ori, fără să fi ajuns personal la pocăință și credință, va avea ca rezultat să stai afară imediat ce Stăpânul Se ridică și închide ușa (Luca 13.26). Să fim atenți, să nu fim unul dintre aceștia!

Cum se va întâmpla acest fapt?

1 Tesaloniceni 4.16,17: Domnul Însuși ... va coborî din cer; și întâi vor învia cei morți în Hristos; apoi noi cei vii, care rămânem, vom fi răpiți în nori împreună cu ei, pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh.

Nu va mai fi posibilă convertirea în momentul revenirii Domnului Isus. Nu este nevoie de mult timp pentru a te converti. O privire la cruce este suficientă, deși lucrarea anterioară asupra conștiinței și inimii poate să fi durat mult timp. Dar chiar și pentru această privire la cruce va fi prea târziu, când „într-o clipă, într-o clipeală de ochi” (1 Corinteni 15.52) Domnul va veni să îi ia pe ai Săi la Sine.

Când va avea loc răpirea?

Evrei 10.37: Încă puțin, foarte puțin și Cel care vine va veni și nu va întârzia.

Domnul este și mai concret în Apocalipsa. În scrisoarea deschisă către Filadelfia, El spune pentru prima dată: „Eu vin curând” (Apocalipsa 3.11). Iar în ultimul capitol al Bibliei, această propoziție este repetată de încă trei ori. De fapt, acestea sunt ultimele cuvinte pe care Îl auzim spunându-le înainte de încheierea cărții.

Așadar, nu este stabilită nicio dată. Cu toate acestea, credincioșii sunt chemați să-L aștepte pe Domnul în fiecare zi; și dacă El nu a venit astăzi, mâine este un nou astăzi. Pe de altă parte, din ceea ce am văzut în capitolul anterior și din toate pasajele care se referă la aceasta, avem toate motivele să credem că această venire va avea loc înainte ca pământul să fie afectat de judecățile teribile care vor atinge apogeul în timpul marelui necaz. Biserica va merge mai înainte la Mirele ei, pentru a se întoarce pe pământ împreună cu Împăratul gloriei (Apocalipsa 19.14; Zaharia 14.5).

2.2 Venirea în glorie

În Vechiul Testament, multe promisiuni anunță Împărăția de pace și dreptate a lui Mesia pe pământ. Mesia a venit într-adevăr; marea lumină a strălucit, dar El nu a fost primit ca Împărat; dimpotrivă, a fost nimicit și nu a avut nimic (Daniel 9.26). Prin urmare, împlinirea tuturor acestor promisiuni urmează încă să vină. Ele se vor împlini la venirea Domnului Isus în glorie, când El Își va instaura Împărăția pe pământul curățat prin judecăți. Citește: Apocalipsa 1.7,19; Matei 24.15,29-31; Zaharia 14.3,5; 2 Tesaloniceni 1.7-10; 2.3-12.

Tuturor celor care au respins harul și nu au acceptat „dragostea adevărului” pentru a fi „mântuiți”, Dumnezeu le va trimite „o lucrare de rătăcire”, astfel încât ei „să creadă minciuna” (2 Tesaloniceni 2.10,11). Astfel, toți cei care au respins Evanghelia înainte de revenirea Domnului nu vor mai avea ocazia să vină la El.

În perioada de timp care urmează răpirii credincioșilor până la revenirea Domnului în glorie, va fi predicată Evanghelia Împărăției, Evanghelia eternă (Apocalipsa 14.6). Vedem în Apocalipsa 7.9,14 că, în această perioadă, o „mulțime mare, pe care nimeni nu putea să o numere, din orice națiune și seminții și popoare și limbi” va fi mântuită și că ea - fie că trece prin moarte, fie că este protejată în mod miraculos - va avea parte de Împărăția lui Hristos.

Dar în această perioadă de timp, judecățile teribile, reprezentate de peceti, apoi de trâmbițe și potire, vor distruge o parte foarte mare a oamenilor care trăiesc pe pământ: un sfert; apoi o treime prin peceti și trâmbițe (Apocalipsa 6.8; 9.18 etc.). Râuri de sânge vor fi vărsate (Apocalipsa 14.17-20; Isaia 13.9-12). Conform Zaharia 13,8, două treimi din iudeii care s-au întors în țara lor vor fi nimiciți, iar la Armaghedon (Apocalipsa 16.12-16; 19.19-21), în Palestina, nenumărate armate din Occident vor fi nimicite. Conform Ezechiel 38-39, în legătură cu invazia lui Gog și Magog va avea loc o moarte în masă atât de mare încât va fi nevoie de șapte luni pentru a îngropa cadavrele (Ezechiel 39.12). Un verset precum Zaharia 14.12 ne duce cu gândul la armele de distrugere, așa cum le vedem astăzi.

Apariția glorioasă a Domnului va pune capăt acestei perioade teribile de timp. Ea va fi vizibilă pentru toți (Apocalipsa 1.7) și deodată (1 Tesaloniceni 5.2,3). El va veni în mijlocul miilor Sale de sfinți (Iuda 14,15), pe Muntele Măslinilor (Zaharia 14.3,4), unde a primit odată paharul din mâna Tatălui (Matei 26.30,39) și de unde a fost înălțat la cer (Faptele apostolilor 1.11,12). Acolo s-a oprit gloria Domnului, când a părăsit Templul din Ierusalim, înainte de a dispărea fără tragere de inimă (Ezechiel 11.22,23).

Apariția Sa va avea ca rezultat distrugerea „omului păcatului” (2 Tesaloniceni 2.3), victoria asupra națiunilor răzvrătite (Apocalipsa 17.14) și eliberarea iudeilor credincioși. Fiara și profetul fals vor fi aruncați de vii în iazul de foc (Apocalipsa 19.20), iar satan va fi legat timp de 1.000 de ani (Apocalipsa 20.1-3).

Atunci, Numele disprețuit al lui Isus va fi recunoscut de toți (Filipeni 2.9-11); Fiul Omului va primi Împărăția, care nu va trece (Daniel 7.13,14), iar Cel care a refuzat odată să cadă în fața lui satan, pentru a stăpâni lumea, va primi „națiunile drept moștenire” și „marginile pământului în stăpânire” (Psalmul 2.8). Fiul Omului smerit va fi înălțat și încununat cu glorie și cu onoare pe pământ (Psalmul 8.5). În Apocalipsa 20.1-7 se repetă de șase ori că împărăția va dura 1.000 de ani.

Titlu original: „Courte étude sur la venue du Seigneur (3)”, (1949)

Sursa: www.bible-notes.org

Scurt studiu despre venirea Domnului Isus (4)

În așteptarea revenirii Domnului

Nu este suficient să cunoști mai mult sau mai puțin bine profețiile despre venirea Domnului. Mai presus de toate, acest adevăr ar trebui să aibă un impact practic asupra inimilor și vieții noastre.

Ce așteptăm, ce sperăm? Răpirea, gloria, Împărăția? Nu, noi nu așteptăm un eveniment, ci o *Persoană*. Ca o mamă care merge în port pentru a-și lua fiul care se întoarce dintr-o lungă expediție militară, care nu se ocupă de festivitățile care așteaptă trupele, ci vrea doar să-și revadă fiul și să-l îmbrățișeze.

Persoana, pe care o așteptăm, este cineva pe care trebuie să o cunoaștem din ce în ce mai bine. Unul dintre frații noștri conducători a exprimat aceasta într-un poem în felul următor: „La sfârșitul călătoriei lungi prin pustiu, vei intra în sfârșit în odihnă și nu un străin te va primi, ci un Prieten, pe care Îl cunoști de mult timp”.

Persoana lui Isus Hristos o putem cunoaște mai bine mai ales în Cuvântul lui Dumnezeu; nu așa cum ni-L imaginăm noi, ci așa cum ni-L revelează Cuvântul lui Dumnezeu. În Evanghелиi Îl vedem mergând din loc în loc, cum este cuprins de compasiune, părăsit, însetat și, pe de altă parte, cum Își desfășoară gloria și puterea divină. În modelele despre Hristos din Vechiul Testament aflăm despre diferite aspecte ale Persoanei Sale și ale jertfei Sale. În Psalmi găsim sentimentele care I-au mișcat sufletul. Epistolele dezvăluie mai multe despre rezultatele muncii Sale; de asemenea, aflăm multe despre Persoana Sa. Apocalipsa ne oferă o privire asupra gloriei Sale. Dacă cercetăm Scripturile, și aceasta pe toate paginile, vom ajunge să-L cunoaștem pe Hristos.

Dar, pe de altă parte, există un alt mod de a-L cunoaște pe Domnul, o cunoaștere personală, prin contact zilnic, din inimă, cu El. Pe parcursul călătoriei noastre de credință, și mai ales în perioadele întunecate, experimentăm dragostea Sa, grija Sa, puterea Sa și harul Său. Dar le experimentăm și în zilele de bucurie, pe care le primim din mâna lui Dumnezeu, din ceea ce El vrea să ne dea din belșug. Să ne bucurăm împreună cu El de ceea ce El ne așterne pe cale este adevărata plăcere. O bucurie pe care nu o putem primi din mâna Tatălui și de care nu ne putem bucura împreună cu Domnul nu este savurare adevărată.

Tocmai pe această Persoană o așteptăm noi „astăzi”. Așa că trebuie să fii pregătit, și anume în două feluri:

1. În primul rând, trebuie să fii mântuit; trebuie să ai untdelemn în candelă, așa cum arată parabola celor zece fecioare (Matei 25). Nu te poți duce să cumperi untdelemn pentru tine atunci când vine mirele.
2. Apoi, în al doilea rând, trebuie să fii pregătit în slujire pentru El și în mărturie. Parabola talanților ilustrează aceasta: trebuia să fi muncit în timpul absenței îndelungate a Domnului, pentru ca talanții să poată da roade și pentru ca tu să poți sta acolo la sfârșit cu dublul bunurilor care ți-au fost încredințate.

Pavel era pregătit să se întâlnească cu Domnul când a spus: „M-am luptat lupta cea bună, am terminat alergarea, ... de acum îmi este pusă înaintea cununa dreptății, pe care mi-o va da Domnul, dreptul Judecător, în ziua aceea” (2 Timotei 4.7,8). Vrem să mergem la El cu mâinile goale, fără să-L fi slujit - oricât de puțină ar fi această slujire - cu ceea ce ne-a încredințat?

În așteptarea revenirii Domnului

În parabole, în special, găsim multe indicații și instrucțiuni practice cu privire la modul în care ar trebui să ne comportăm în timpul absenței Domnului Isus. Acum este timpul absenței Sale, noaptea, fie că este aproape sau departe, cel despre care vorbesc parabolele.

În Marcu 13.34, călătoria Domnului este destul de scurtă, pentru că El vine în noaptea următoare, fără a-i spune în prealabil portarului dacă este la miezul nopții, la cântatul cocoșului sau dimineața. Bunul samaritean îi dă hangului doi dinari pentru a avea grijă de bărbatul rănit: doi dinari înseamnă că se va întoarce curând, chiar dacă el îi spune: „Orice vei mai cheltui, eu îți voi da înapoi la întoarcerea mea” (Luca 10.35).

Alte parabole ne prezintă o absență mai lungă. În Matei 25.5 se spune: „Dar mirele întârziind”, iar în parabola talanților: „... după mult timp” (Matei 25.19) stăpânul vine să regleze conturile cu slujitorii săi. Nimeni nu va putea spune în scuza sa că timpul pe care Domnul i l-a dat pentru a-și îndeplini sarcina a fost prea scurt.

În timpul absenței Domnului, este vorba, așadar, de a munci; parabolele talanților și ale minelor ne indică aceasta. Dar este vorba și de a aduce roade în timpul absenței Domnului. Unul a adus roade de treizeci de ori mai mult, altul de șizeci, iar altul de o sută de ori mai mult. Sămânța semănată aduce rod în timp ce Domnul este absent: mai întâi tulpini, apoi spic și apoi grâu deplin în spic (Marcu 4.27,28).

Ce fel de spice vom aduce noi la seceriș? Spice goale, doar pe jumătate pline, sau „grâu plin în spic”? Ioan 15 vorbește despre „a aduce rod”, „a aduce mai mult rod” sau „a aduce mult rod”. A aduce rod nu înseamnă neapărat a-L sluji pe Domnul. Galateni 5.22 ne spune că roada Duhului este „dragoste, bucurie, pace, îndelungă-răbdare, bunătate, facere de bine, credincioșie, blândețe, înfrânare”. În schimb, a aduce roade cu talanții sau cu minele înseamnă mai degrabă o slujire specială pentru Domnul.

Al treilea slujitor din Matei 25 nu este condamnat pentru că a făcut rău, ci pentru că nu a făcut nimic. Fecioarele nechibzuite sunt pierdute pentru că au neglijat să pună suficient untdelemn în candelile lor. Iar „caprele” de la sfârșitul capitolului sunt, de asemenea, condamnate pentru că nu au avut grijă de cei care slujesc Domnului.

În Numeri 32.23 se spune: „Păcatul vostru vă va ajunge” - nu un păcat anume, ci faptul că nu au luat parte la lupta pentru cucerirea Canaanului.

În Matei 22 și Luca 14, în parabola marelui banchet, ni se arată că slujitorii Domnului au fost trimiși mereu să invite oamenii la marele banchet. În orice mediu, între toate clasele, în orice loc, în ciuda refuzurilor îndurate, invitația împăratului la nunta fiului trebuie transmisă. Doar atunci când sala va fi plină, împăratul va apărea.

Dar această invitație trebuie și să fie acceptată, iar odată acceptată, ne așezăm la masă (Luca 14.7-11). Ce loc ocupăm din punct de vedere moral printre frații noștri? Domnul a observat cum unii „s-au așezat la masă în locul de seamă”. Un exemplu: Să ne imaginăm o masă lungă. În extrema dreaptă este locul gazdei, locul celui care a invitat. Acesta va veni și își va ocupa locul, dar numai atunci când toate locurile vor fi ocupate. În timp ce gazda este așteptată, fiecare ocupă locul pe care îl consideră potrivit pentru el: unii stau în dreapta sus, alții - cu ideea că nu vor să fie serviți - stau cu smerenie în stânga jos. Apoi, când toate locurile sunt ocupate, vine gazda; dar, în loc să se așeze în partea de sus, unde oaspeții se așteptau să stea, se așază în celălalt capăt, la stânga, alături de cei care erau smeriți și nu doreau să fie serviți, ci doreau să servească ca el. Nimeni nu se va putea plânge, pentru că fiecare a ocupat locul pe care și-l alesese pentru el. Această parabolă spune: „Când vei fi invitat, mergi și așază-te în cel din urmă loc, pentru ca, atunci când va veni cel care te-a invitat, să-ți spună: «Prietene, mută-te mai sus!»” (Luca 14.10).

Dar unde este locul, în care Domnul îi adună pe ai Săi înainte de venirea zilei gloriei; unde ocupăm noi acest loc? În acest sens, parabola din Luca 10.34,35 vorbește despre „hanul” în care samariteanul l-a adus pe bărbatul rănit pe animalul său de povară, pe care îl tratase și bandajase anterior pe drum. La han, totul este pregătit pentru a-l îngriji; salvatorul a pus la dispoziție mijloacele necesare, iar hangiul este prezent. Se așteaptă revenirea samariteanului, dar trebuie să se rămână acolo împreună. Dacă bărbatul rănit ar pleca, ar pierde toate mijloacele pregătite pentru vindecarea sa, pe care i le-a oferit salvatorul său. Hanul este o imagine a adunării credincioșilor, pelerini și străini pe acest pământ. Vrem să învățăm să prețuim „strângerea noastră laolaltă” (Evrei 10.25) și să beneficiem de „grija” Duhului Sfânt, a „Hangiului” ceresc, pe care El o oferă sufletelor adunate.

Într-o zi, Domnul va veni din nou; dar până în acel moment vrem să rămânem împreună în han. În timp ce Îl așteptăm pe Domnul, este important să rămânem vigilenți, deoarece venirea Sa va fi deodată. Multe parabole repetă acest fapt (Marcu 13.34-37; Luca 12.35-38; Matei 24.42-51; 1 Tesaloniceni 5.4-8). Robul credincios veghează în timpul absenței stăpânului; el dă de mâncare celor care locuiesc în casa stăpânului și face aceasta „la timp”. Dimpotrivă, „robul rău” își spune în inima sa: „Stăpânul meu întârzie să vină” (Matei 24.48) și adoarme; începe să-i „bată pe cei împreună-robi cu el”, se ceartă cu frații săi și găsește motive să o facă; sau „mănâncă și bea cu bețivii”: este atras în „lume” și chiar își găsește plăcerile acolo. Cât de ușor este să alegi o astfel de cale fără să te gândești unde va duce: „Puțin somn, puțină ațipire, puțină încrucișare a mâinilor pentru odihnă, și sărăcia ta va veni ca un hoț și lipsa ta ca un om înarmat” (Proverbele 6.10,11). Puțin ezitant la început, intri puțin în „lume” și, treptat, te legi de prieteni, faci alianțe și găsești favoruri.

Și, mai presus de toate, lumina trebuie să rămână aprinsă în timpul nopții absenței Sale. Candelă aprinsă nu trebuie pusă sub obroc, ci pe suport, și astfel ea „luminează pentru toți cei care sunt în casă” (Matei 5.15), „pentru ca cei care intră să vadă lumina” (Luca 11.33). Atunci când un tânăr sau o tânără a fost condus(ă) la Domnul, fie în familie, fie în biserică, acesta/aceasta are lumină pentru cei care sunt în casă; locuitorii vor observa o diferență și, la fel, cei care sunt în vizită în familie vor vedea lumina care strălucește în cei convertiți. Cât de important este ca această lumină să strălucească printre copiii lui Dumnezeu, astfel încât nimic din viața lor să nu devină un obstacol necuviincios pentru cei din jurul lor, care poate au auzit deja de Domnul. Lumina din copiii lui Dumnezeu trebuie să strălucească astfel încât semenii lor să fie atrași de lumină și să intre și ei în casă ca cei mântuiți.

Dacă există lumină în familii, va exista lumină și în biserică (adunare): „O cetate așezată pe vârful unui munte nu poate fi ascunsă” (Matei 5.14). Cu toții am văzut de departe, noaptea, lumina orașelor și satelor de pe un munte. Dar nu s-ar fi văzut nimic dacă nu ar fi existat o lumină aprinsă în fiecare familie. Noi am fost chemați „din întuneric la lumina Sa minunată” (1 Petru 2.9).

„Cunoscând timpul, că este deja ceasul să ne trezim din somn, pentru că acum mântuirea noastră este mai aproape decât atunci când am crezut. Noaptea este mult înaintată și ziua este aproape; ... să îmbrăcăm armura luminii. ... nu purtați grijă de carne, ca să-i treziți poftele” (Romani 13.11-14).

În parabola administratorului nedrept din Luca 16, învățăm cum să ne comportăm cu „mamona nedrept”, adică bunurile materiale, care ne sunt mai mult sau mai puțin încredințate: sănătatea, timpul, banii. Această parabolă nu se referă la bogățiile spirituale, ci la bogățiile nedrepte, care sunt numite „cele mai mici” [Luca 16.10], „al altuia” [Luca 16.12]. În schimb, bogățiile spirituale, adevărata parte a credincioșilor, sunt numite bogățiile reale: „ce este al vostru”. Bogățiile nedrepte nu ne aparțin, ele ne sunt încredințate pentru administrare, pentru gestionare.

Este important să le administrăm pentru Stăpân și să le lăsăm să fie pentru folosul alor Săi, „să ne facem prieteni cu ajutorul bogățiilor nedrepte”. Va exista o recompensă atunci când vom fi „primiți în corturile eterne”. S-a spus adesea: Poți recunoaște un tânăr care Îl iubește pe Domnul după felul în care își gestionează timpul liber și banii!

Tot timpul nostru și tot ceea ce deținem aparțin Domnului și avem sarcina de a le folosi pentru El. În orice caz în viața practică avem nevoie de cea mai mare parte a timpului nostru pentru muncă și pentru banii pe care îi câștigăm pentru nevoile vieții. Trebuie să fim instruiți pentru a ști în ce măsură cheltuim timpul și banii pe aceste lucruri. Dar este vorba chiar mai mult despre timpul și banii care ne rămân. Oricât de puțin ar fi, aceasta este partea cu care „ne facem prieteni”. Principiul creștinilor nu mai este a zecea parte, ca în legea iudaică, ci bucuria de a da Domnului din ceea ce El ne-a încredințat. „Fiecare să dea după cum s-a hotărât în inimă, nu cu părere de rău sau de nevoie, pentru că «Dumnezeu îl iubește pe acela care dă bucuroș»” (2 Corinteni 9.7).

Apocalipsa 3.11 dă un îndemn important pentru timpul absenței Domnului: „Eu vin curând: țin cu tărie ceea ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa”. În scrisoarea deschisă către Filadelfia este vorba în primul rând la a ține cu tărie Cuvântul, Numele Domnului. Dar această expresie „a ține cu tărie” include întreaga viață a credinciosului: a fi capabil să spună „nu” ispitelor lumii și cărnii, precum Daniel (Daniel 1.8); „a ști să-și țină vasul său în sfințenie și onoare” (1 Tesaloniceni 4.4) sau, dacă este nevoie, să fugă, precum Iosif în Geneza 39.10-12. A ține cu tărie nu înseamnă a renunța!

În cele din urmă, este un fapt că Domnul dă o mare bucurie în a-L sluji și a împlini dorința specială a inimii Sale „până la venirea Sa”: „Ori de câte ori mâncați pâinea aceasta și beți paharul, vestiți moartea Domnului, până vine El” (1 Corinteni 11.26).

În ciuda declinului Bisericii, în ciuda numeroaselor sciziuni dintre credincioși, în ciuda atâtor slăbiciuni și stări triste, pe care le vedem în jurul nostru, din pricina faptelor Domnului Isus și pentru că El este vrednic să fie amintit până la venirea Sa, putem și trebuie să vestim moartea Sa prin participarea la Cina Domnului. Suntem adesea descurajați de ceea ce vedem la alții sau descoperim în propriile noastre inimi. Dar nu pentru alții ne amintim de El, ci datorită Lui; și nu vom fi niciodată vrednici să luăm parte la această masă comemorativă a morții Domnului nostru. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Să se cerceteze dar omul pe sine și așa să mănânce din pâine și să bea din pahar” (1 Corinteni 11.28), adică trebuie să mărturisim Domnului greșelile pe care ni le arată conștiința noastră. Este important să ne examinăm și să ne judecăm. Cu toate acestea, nu este vorba de a sta departe de masă, pentru că ne considerăm nevrednici, sau de a participa, pentru că ne considerăm vrednici (ceea ce ar fi chiar mai rău!).

Ci suntem chemați să mâncăm din pâine și să bem din pahar: „Și așa să mâncați din pâine”, adică în amintirea harului Său infinit și a lucrării desăvârșite de răscumpărare, care este complet suficientă pentru a acoperi toate greșelile noastre, tot ceea ce suntem și tot ceea ce nu suntem. Mâncăm din pâine și bem din pahar în amintirea Lui, pentru că doar El este vrednic să fie amintit și moartea Lui vestită. Când El va veni, nu vom mai putea lua parte la această masă comemorativă. Cina nunții Mielului va avea loc în cer. Dar aici jos, în timpul nopții absenței Sale, putem vesti moartea Sa la Cina Domnului, mult mai bine decât prin cuvinte - „în amintirea Lui”, până când El va veni.

Scurt studiu despre venirea Domnului Isus (5)

Învierea și judecata

Versete călăuzitoare: Evrei 9.27; Ioan 5.22-30

Evrei 9.27: Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata, ...

Ioan 5.22-30: Pentru că Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata I-a dat-o Fiului, pentru ca toți să-L onoreze pe Fiul, după cum Îl onorează pe Tatăl. Cine nu-L onorează pe Fiul, nu-L onorează pe Tatăl care L-a trimis. Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viață eternă și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață. Adevărat, adevărat vă spun că vine un ceas și acum este, când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cei care-l vor auzi vor trăi. Pentru că, după cum Tatăl are viață în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viață în Sine. Și I-a dat autoritate să facă judecată, pentru că este Fiul al Omului. Nu vă minunați de aceasta, pentru că vine un ceas în care toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși: cei care au făcut cele bune, spre învierea vieții, și cei care au făcut cele rele, spre învierea judecății. Eu nu pot face nimic de la Mine Însumi; judec după cum aud și judecata Mea este dreaptă, pentru că nu caut voia Mea, ci voia Celui care M-a trimis.

Învierea

Existența eternă a sufletului

Când Dumnezeu l-a întocmit pe om, „i-a suflat în nări suflarea de viață; și omul a devenit un suflet viu” (Geneza 2.7). Astfel, omul este legat cu Dumnezeu; el își primește sufletul, suflarea, direct de la Dumnezeu, iar acest suflet există etern, indiferent dacă persoana ajunge la credință sau rămâne necredincioasă. În momentul morții trupesti, trupul, care este țărână, se întoarce în pământ, dar duhul se întoarce la Dumnezeu, care l-a dat (Eclesiastul 12.7).

Învierea trupului

În Ioan 5.29, Domnul Isus vorbește despre două învieri: una la „viață”, cealaltă la „judecată”. Învierea nu este același eveniment cu revenirea Domnului. Este adevărat că, la răpirea credincioșilor, cei morți în Hristos înviază trupesti în același moment; dar acestea sunt două lucruri diferite.

1 Corinteni 15 dă detalii despre înviere, iar versetele 20-24 în special arată diferitele etape:

- Mai întâi Hristos, „cel dintâi rod” (1 Corinteni 15.20)
- apoi „cei ai lui Hristos, la venirea Lui” (1 Corinteni 15.23), inclusiv morții în Hristos vor fi înviați (1 Tesaloniceni 4)
- cei doi martori din Apocalipsa 11
- martirii care au murit în timpul necazului cel mare (Apocalipsa 20.4-6)

Învierea și judecata

Această înviere la viață, din care fac parte aceste grupuri, este numită și „cea dintâi înviere” (Apocalipsa 20.6). Cei care participă la cea dintâi înviere sunt complet eliberați de „a doua moarte”, adică de separarea eternă a sufletului de Dumnezeu („prima moarte” înseamnă separarea sufletului de trup).

Apocalipsa 20.5 adaugă: „Ceilalți morți n-au înviat până când nu s-au împlinit cei o mie de ani”. Deci, deoarece toți credincioșii din toate timpurile au înviat, „ceilalți morți” sunt cei care au murit în păcatele lor. Îi întâlnim în Apocalipsa 20.12: „cei mari și cei mici, [care] stau înaintea tronului [mare și alb]” (Apocalipsa 20.12). Aceasta este învierea pentru judecată (Apocalipsa 20.13): „Dacă cineva nu a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc” (Apocalipsa 20.15).

Trei judecăți

2 Corinteni 5.10 explică: „Pentru că noi toți trebuie să fim arătați înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să primească cele făcute în trup, potrivit cu cele ce a făcut, fie bine, fie rău”.

Privit în general, „scaunul de judecată al lui Hristos” este singurul care există. De fapt, nu există trei scaune de judecată diferite, ci mai degrabă trei citații la aceeași instanță. Este același Judecător în cele trei procese. Cu toate acestea, locul de judecată nu este același și nici cei care apar în fața instanței nu sunt aceiași oameni. Când vorbim aici despre scaunul de judecată al lui Hristos, îl avem în vedere pe cel în fața căruia cei răscumpărați „vor fi arătați”.

Scaunul de judecată al lui Hristos

Înfățișarea înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, unde toți credincioșii vor fi „arătați” (nu „judecați”), are loc *după* răpirea Bisericii (Adunării), dar *înainte de* nunta Mielului. Nu va fi posibil să ne bucurăm pe deplin de Domnul și de gloria Sa dacă mai există încă umbre între sufletul nostru și El. Totul trebuie să fie revelat, descoperit și pus în lumină. Răul trebuie să fie văzut ca atare, astfel încât să devenim pe deplin conștienți de harul prin care am fost curățați prin lucrarea lui Hristos. Binele nu are niciun merit, deoarece harul l-a lucrat; cu toate acestea, va exista o recompensă pentru bine.

Dar dacă roada Duhului nu a crescut în credincios, pentru că firea (carnea) a împiedicat-o, acest lucru va fi dezvăluit. Ne vom putea uita înapoi la tot drumul pe care Dumnezeu ne-a condus în har, unde ne-a ajutat, ne-a purtat și ne-a păstrat. Tot ceea ce a fost bun sau rău în sine va fi evaluat în conformitate cu judecata lui Dumnezeu. Noi nu vom fi condamnați, ci vom fi în deplin acord cu Dumnezeu, iar inimile noastre, care vor fi complet eliberate, I se vor închina cu îndrăzneală.

Privirea îndreptată spre scaunul de judecată al lui Hristos menține astfel în inima credinciosului conștientizarea măreției lui Dumnezeu ca Judecător, un sentiment care nu contrazice harul lui Dumnezeu. Dimpotrivă, harul Său va fi pe deplin revelat. Însă conștientizarea faptului că toți trebuie să ne înfățișăm înaintea acestui scaun al judecății ne îndeamnă, pe de o parte, să încercăm să fim plăcuți Domnului în toate lucrurile și, pe de altă parte, îi constrânge pe cei răscumpărați - simțind că păcătosul trebuie să apară în fața lui Dumnezeu - să „convingă” oamenii în vederea mântuirii lor, îndemnându-i: „ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm, pentru Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu!” (2 Corinteni 5.20).

Judecata celor vii (Matei 25.31-46)

Această judecată va avea loc atunci când „Fiul Omului va veni în gloria Sa ... și toate națiunile vor fi adunate înaintea Lui” (Matei 25.31,32). Aceasta va avea loc la venirea Domnului în

glorie, când Împărăția Sa va fi instaurată pe pământ. Toți cei care sunt încă în viață pe pământ în acel moment se vor înfățișa înaintea „tronului de onoare”. Starea inimii lor va fi scoasă la lumină în funcție de faptele lor, adică în funcție de comportamentul lor față de cei pe care Domnul îi numește „frații Săi”, adică cei care au vestit Evanghelia Împărăției. Credința este dovedită prin fapte. „Oile” vor moșteni Împărăția, dar „caprelor” El le va spune: „Plecați de la Mine, blestemaților, în focul etern, pregătit pentru diavolul și îngerii lui” (Matei 25.41).

Marele tron alb (Apocalipsa 20.11-15)

Această a treia judecată va avea loc după revolta finală, care va urma Împărăției de o mie de ani: „Pământul și cerul au fugit și nu s-a mai găsit loc pentru ele” (Apocalipsa 20.11; compară cu 2 Petru 3.10). Toți cei care au fost înviați, dar nu aduși la viață, toți cei care au murit în păcatele lor, vor apărea în fața acestei judecăți; ei vor fi „judecați fiecare potrivit faptelor lor” (Apocalipsa 20.13). Aici nu mai este vorba de „a fi arătat”, pentru ca harul, care a curățat de toate păcatele și greșelile prin sângele lui Hristos și care a adus lucruri bune pentru Dumnezeu, să fie evidențiat în mod clar. Fiecare trebuie să dea socoteală pentru faptele sale. Nici unul dintre „răscumpărații Domnului” nu va apărea înaintea acestei judecăți, așa cum se spune în Ioan 5.24: „Cine crede ... are viață eternă și nu vine la judecată”; dar pentru păcătoșii care nu au fost curățați prin sângele lui Hristos, atunci nu există nicio speranță: „Care va fi sfârșitul acelor care nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu!” (1 Petru 4.17).

Trei caractere morale ale judecății

Distinctiv

Mai ales la revenirea Domnului - fie în momentul răpirii sfinților, fie la arătarea Sa în glorie - judecata are un caracter distinctiv: o separare clară și definitivă între cei care au viața și cei care nu o au.

Acest adevăr se regăsește mai ales în cele șapte parabole din Evanghelia după Matei:

1. Parabola neghinei (Matei 13.24-43)

„Atunci cei drepti vor străluci ca soarele în împărăția Tatălui lor”, în timp ce „cei care practică nelegiuirea îi vor arunca în cuptorul de foc” (Matei 13.41-43).

2. Parabola năvodului (Matei 13.47-50)

Ei „vor aduna [peștii] buni în vase, dar vor arunca afară pe cei răi”. Îngerii vor ieși „și vor despărți pe cei răi din mijlocul celor drepti; și îi vor arunca în cuptorul cu foc”.

3. Parabola nunții fiului de împărat (Matei 22.1-14)

Acolo, oaspeții sunt așezați la masă în haine de sărbătoare, dar cel care nu purta hainele de nuntă a fost aruncat „în întunericul de afară”. Toți au fost împreună la masă până când a sosit împăratul! Abia când împăratul a venit să vadă oaspeții a avut loc separarea.

4. Parabola robului care este pus peste casa stăpânului (Matei 24.45-51)

El „îl va pune pe robul credincios peste toată averea sa”, în timp ce pe robul rău „îl va tăia în două și îi va rânduî partea cu cei fățarnici”.

5. Parabola celor zece fecioare (Matei 25.1-13)

Fecioarele chibzuite, care aveau untdelemn în lămpile lor, intră cu mirele, în timp ce fecioarele nechibzuite se află în fața ușii închise.

6. Parabola talanților (Matei 25.14-30)

Robul credincios intră „în bucuria domnului”, în timp ce robul nefolositor este aruncat „în întunericul de afară”.

7. Parabola oilor și a caprelor (Matei 25.31-46)

Acolo, așa cum am văzut, cei neprihăniți vor intra „în viața eternă”, dar cei blestemați „vor merge la pedeapsă eternă”.

De șapte ori în Evanghелиi găsim fraza: „Va fi plânsul și scrâșnirea dinților” (Matei 8.12; 13.42,50; 22.13; 24.51; 25.30; Luca 13.28).

Expresia „unul va fi luat, celălalt lăsat”, deși este folosită în legătură cu apariția Domnului în glorie, poate fi aplicată și din punct de vedere moral la răpirea credincioșilor.

Distribuirea

Judecata are un caracter de distribuire: există o recompensă pentru ceea ce harul a realizat. Această recompensă se referă la serviciul care a fost făcut, după cum am văzut în parabolele talanților și a robului care este pus să conducă casa stăpânului. Slujitorul credincios, care le-a dat semenilor săi mâncare la momentul potrivit, este apoi pus peste toate bunurile stăpânului. Pavel, care luptase lupta cea bună, terminase alergarea și păstrase credința, aștepta „cununa dreptății”, pe care Domnul i-o va da, nu numai lui „ci și tuturor celor care iubesc arătarea Lui” (2 Timotei 4.8).

Simbolul cununii este folosit în diferite moduri pentru a indica răsplata:

- „cununa gloriei” (1 Petru 5.4)
- „cununa vieții” (Iacov 1.12; Apocalipsa 2.10)
- „cunună” fără altă denumire pentru Filadelfia (Apocalipsa 3.11)
- „cununa nepieritoare” (1 Corinteni 9.25) și altele.

Răsplătirea

Datorită responsabilității personale, fiecare este răsplătit „potrivit cu lucrarea sa”, „după faptele sale”, „după comportamentul său”, fie el bun sau rău. 1 Corinteni 3.12-15 arată aceasta în contextul slujirii în casa lui Dumnezeu. Focul va testa lucrarea fiecăruia. Dacă lucrarea rămâne, va exista răsplată. Dacă lucrarea arde, va exista pierdere. Iar cel care distruge (strică) templul lui Dumnezeu va fi el însuși distrus (stricat). Robul din Matei 24.48, care avea numele de rob al Domnului, dar în realitate nu era, va avea partea lui cu cei fățarnici - răsplata pentru comportamentul său.

Nunta Mielului

În Luca 22.30, Domnul Isus le promite ucenicilor Săi că într-o zi ei vor sta la masa Sa. În Ioan 14, El le dă asigurarea că într-o zi vor fi cu El în casa Tatălui Său. În Ioan 17 spune că El vrea ca ei să vadă gloria Sa. El chiar spune în Luca 12.37 că El „Se va încinge și îi va pune să stea la masă și ... le va sluji”. Toate aceste expresii arată intimitatea și poziția pe care Domnul din ceruri dorește să le ofere pentru onoarea Sa celor ai Săi.

În Apocalipsa 19, nunta Mielului este relatată în același sens. Se spune despre mireasă: „I s-a dat să se îmbrace în in subțire, strălucitor și curat, pentru că inul subțire sunt faptele drepte ale sfinților”. Astfel, ea s-a pregătit *înainte de* nuntă. Această pregătire are loc pe pământ și constă în faptele drepte ale sfinților. Îmbrăcămintea de in subțire de aici nu este haina neprihănirii, haina albă dobândită pentru noi prin lucrarea lui Hristos, ci este rezultatul umblării noastre aici pe pământ. S-ar putea spune că noi țesem zi de zi fire noi în această haină pe pământ.

Învierea și judecata

Dar înainte de judecata lui Hristos pentru prețuire - în timp, înainte de nunta Mielului – se va vedea valoarea firelor pe care le-am adăugat sau le-am țesut în ea. Aceasta este ceea ce se înțelege atunci când se spune: „Soția Lui s-a pregătit” (Apocalipsa 19.7). În mod similar, în conformitate cu 1 Corinteni 11.27-31, este de asemenea potrivit să ne examinăm înainte de a lua parte la Cina Domnului. Astfel, înainte de marea cină de nuntă din cer, totul este revelat de lumină. Examinarea noastră înaintea Cinei Domnului nu ar trebui să ne determine să ne abținem de la masă, ci să atingem din nou harul care ne-a cumpărat. Nimic nu va dezvălui acest har mai mult decât lumina judecății lui Hristos pentru prețuire. În conștientizarea deplină a harului, mireasa se va așeza la masă: „Și i s-a dat să se îmbrace ...” (Apocalipsa 19.8).

Dar nu numai atât. În legătură cu Cina Domnului este vorba despre Masa Domnului; acolo vestim moartea *Domnului*, în timp ce la nuntă avem banchetul *Mielului*. Desigur, Acela, a cărui moarte o vestim, este Mielul lui Dumnezeu și Mântuitorul; dar pe pământ, se vorbește despre Masa *Domnului* pentru a pune accentul pe drepturile Lui, care I se cuvin, și anume ascultarea și onoarea. În cer, nu este vorba de nunta Domnului, ci de nunta *Mielului*. Cel pe care mireasa Îl va avea alături de ea nu este doar Domnul ei, căruia I se închină, nu este doar Cel care va apărea apoi în gloria Sa, în puterea Sa, ca Împărat al împăraților și Domn al domnilor, ci El este și *Mielul*! El este Cel care S-a sacrificat pentru mireasă, care a suferit pentru ea, ale cărui mâini străpunse arată durerea pe care a îndurat-o și dragostea Sa pe cruce. Durerea a trecut, dar dragostea de pe cruce rămâne eternă.

*Cinste, putere și glorie
fie Mielului pentru totdeauna!
Care ne-a spălat prin sângele Său,
cât de bine ne este nouă prin El!
În curând vom putea merge la banchet
și-L vom putea vedea acolo sus!
Da, vino, Doamne Isuse!*

Titlu original: „Courte étude sur la venue du Seigneur (5)”, (1949)

Sursa: www.bible-notes.org